

Swårdssång. *) (Efter Theodor Körner.)

Hwi blistrar så din ljusning,
Du blonka jernförtjusning,
Min åskarinna du?
Mitt swård, hvad will du nu?
Hurra!

„En riddersman mitt hjerta
Jag gaf i lust och smärta,
Jag är en hæltes vårn,
Det fröjdar flingans jern“.
Hurra!

Ta, goda flinga, gerna
Jag ser ditt dagas stjerna,
Som wore vi ett par,
Min fästind, stolt och klar!
Hurra!

„För Dig, i alla timmer,
Mitt ljusa jernlif glimmar;
Min fästman, såg mig då,
Når stall vårt bröllop stå?“
Hurra!

Des morgonrödning swallar,
Når os trumpeten fallar;
Och wid kanonenens sång
Begyns vår altargång.
Hurra!

„O ljufwa kärleksstunder,
I dödbens rosenlunder!
Min brudgum, hämta mig!
Min frans är gdmd för Dig“.
Hurra!

*) Hvarst och ett Hurra beledsagas under längen af swårdsgny. Den emärkliga är kanske ej ömsverstödig, att den starkaste tonviktigen i detta ord bör i så närlänsning, som sång, läggas med uthällning på fist a stavelsen.

Hvi gnyr du i min sida ?
Ser du Valkyrian rida ?
Hvi häfs din blanka barm ;
Så wild, så slagningswarm?
Hurra !

„Vil gnyr jag i din sida :
Jag ser Valkyrian rida ,
Rätt wild och slagningswarm ;
Ty häfs min blanka barm“.
Hurra !

Så, när med död och läga
I Austrweg ni täga ,
Då, blanca jernbrud, kom !
Då lät os dansa om ,
Hurra !

„Hur länge shall jag trångta ?
Hur länge shall jag längta ?
Ack, kommarn är så trång !
Ack, tiden är så lång !“
Hurra !

Så kom då fram min tårna ,
Kom fram, de frias stjerna !
Till fannedans och sång ;
Här gäller dödens gång .
Hurra !

„Will du vår brudfärd vara ,
Stålsmilda högtidsskara ?
Ha, bjud i solens glans
Jernflickan upp till dans !“
Hurra !

Walan , I Nordanmänner ,
Walan , I Sveas swenner !
Jernflickan högt på arm !
Så ropar trummans larm .
Hurra !

Den Gud, hvars åstor vana ;
Han väger sjelf den Sköna
Med kampens hårda hand ,
Med ofdrygångligt hand .
Hurra !

De klara blickar blinka ,
De hetta läppar winka !
Den lyk du he:ne gaf ,
Den gufs för lif och graf .
Hurra !

Nu, bröllopsmorgen, flamma !
Nu, glaf, i bruyor ramma !
Vi se ga eller dd !
Hurra, du jernfösimb ,
Hurra !

Hemma är båst.

Jag många hufwudstäder sett
Och lefvat i de fläta ;
Men altid företädet gett
Att Stockholm , som den båsta .

Stånd sbr polisen i Paris
För tre slags färg i westen ,
Jag den och mer mäst ge till pris ,
Att slippa väl arresten .

Sur portern var och sätter rätt —
O we min svenska mage !
Den Osbecks kur ej genomgått ,
Han blott till London drage .

Wist war det roligt nog i Wien ,
Blott i det enda stycket ,
Att der, som åfwen i Berlin ,
Man ty skade väl mycket .

I København jag lefde väl
För mine Swenske Venge;
Men — jag wet sielf ej af hwad stål —
Jag trifdes der ej långe.

Nej, därstöp är och blott förtrott
I andra länder gästa;
Af hufvudstäder, som jag sett,
Var egen är den bästa.

-
1. Det gamla Götha Lejon hvilar,
Med övna ögon sover det.
Dess dröm är om de brutna pilar
Och om de risna jågarndz.
Frid ler i Nörd, Frid ler i Söder,
Och glädjen bär han i sin famn:
Då klinga vi med glasen, Bröder,
Och siunga hans och Oscars namn.
 2. Men slinger kriget öfver Norden
På dunkelröda vingar upp,
Och röpa rösterne ur lorden
Om forntids bragg, om samtids hopp:
Då, Bröder, klinga vi med svärden,
Då kalla vi på Oscar än,
Och valnadt, kring den häyna verlden,
Går Götha Lejon löst igen.
 3. Det simmar ökver mörkblå vågor
Och stormen flyger i dess mabu.
Det är så gladt, det andas lägor,
Och scörtar fram på vältänd ban.
Då stor den bleka sängarskara,
Som fordom hennes fäder flytt,
Då ryter det, och bergen swara
Med häfwan till dess röst på nytt.
 4. Du Carlars Son, du Nordens sijerna,
Värt hjerta och värt svärd är ditt.
Tag mot vår fria hollning genna,
Ditt namn är kärt, ditt folk är fritt.
Med os så långt som havets bölla,
Så långt som dagens öga når:
Hvart Oscar och hvart Segren går.
-

Säljes i Brugelii Volksbok för 1 kr. B:o.

Uppsala, tryckt hos Cm. Brugellius, 1827.